

[A. C. D. Petersen.]

er mange Planer fremme om, hvordan det skal være i Fremtiden. Jeg skal ikke komme ind paa, hvorledes det skal være; jeg skal blot udtale min Anerkendelse af den Maade, Trafikministeren hidtil har taget Sagen paa. Jeg ved, at Trafikministeren har gjort en Indsats for at hindre, at der blev lavet Ting, som senere vilde vise sig — skal vi sige: ikke at passe ind i det, man kunde ønske. Men disse Spørgsmaal lader sig ikke vedblivende udsætte, og hvis en Del af Banerne skal nedlægges, hvad der jo kan blive Tale om, saa vil Vejnettet ikke være uden Betydning, naar det skal overtage den Trafik, som hidtil er gaaet ad Banernes Vej. Det vil derfor være af overmaade stor Betydning, at man, forinden disse store Vejarbejder gennemføres, bliver færdig med Overvejelserne angaaende Privatbanernes Forhold.

Dernæst vil jeg vende mig med et Par Ord til den højtærede Landbrugsminister. Der har gentagne Gange under Forhandlingerne her været talt om Mund- og Klovesygen. Det er ikke underligt, at de Repræsentanter, som er kendt med, hvad denne Sygdom betyder for Landbruget, tager dette Spørgsmaal op til Behandling. Denne Farsot optræder for Øjeblikket paa en saa ondartet Maade, som man ikke længe har kendt. Paa min Egn er der en større Besætning, en Herregaardsbesætning, hvor indtil Halvdelen af Dyrene er enten døde eller ødelagte. Nu vil maaske nogle ræsonnere som saa, at der vel er stor Forskel paa dette: døde og ødelagte, for ødelagte vil maaske kun sige, at de dog kan sælges til Slagtning og derved indbringe store Værdier. Men det er netop Ulykken ved Mund- og Klovesygens Hærgen af Besætningerne, at en hel Mængde af de Individier, der skal udsættes, ikke engang egner sig til Menneskeføde, fordi de er saa gennemsyrede af Ledbetændelse — som er en af Følgerne af Mund- og Klovesygen —, at i hvert Fald en stor Del af Kødet maa kasseres.

Jeg beklager, at den højtærede Landbrugsminister eller de Mænd inden for Veterinærvidenskaben, der skulde være hans Raadgivere, ikke fandt sig foranlediget til at tage mere Hensyn til den Henstilling, jeg fremsatte her i Tinget i November Maaned

i Fjor, om at søge at træffe Foranstaltninger til, at der kunde være tilstrækkelige Kvanta Mund- og Klovesyge-Serum til Støde. Der har vist sig at være en følelig Mangel herpaa; og nu kan man sige, at man kan ikke til enhver Tid ligge med saa store Kvanta Serum, som der her har været og bliver Tale om, men det er dog en Kendsgerning, saaledes som jeg paaviste dengang, at Sygdommen hærgede de Lande, der ligger Syd for os, i en ganske foruroligende Grad og med en Heflighed, som man ikke har kendt Mage til i mange Aar. Og vi kender af bitter Erfaring, at naar Sygdommen begynder sydpaa, gaar gennem Landene og nærmer sig vore Grænser, saa slipper heller ikke vi fri. Derfor kunde ikke mindst Veterinærmyndighederne vide, at der her var et Forhold, som man maatte være opmærksom paa og træffe sine Forholdsregler over for.

Jeg vil i denne Forbindelse nævne, at da jeg for nogen Tid siden fik Mund- og Klovesyge i min Besætning, kunde der kun udleveres Serum til Kalvene, og da jeg havde nogle ret kostbare voksne Dyr, som jeg af Hensyn til min Økonomi maatte søge at beskytte saa godt, som det var muligt, maatte jeg bruge af den Serum, der var udleveret til Kalvene, for at redde disse kostbare Avlsdyr, og derved blev der saa meget mindre til Kalvene. Jeg fik kun 9 Doser, hvor jeg skulde have brugt 50. Det er helt urimeligt, at Forholdet ligger saaledes, naar vi har set, hvorledes Erfaringerne har været gennem Aarene.

Jeg skal gerne anerkende, at man nu har taget fat paa Arbejdet — sent er bedre end aldrig! —, men det, der er tabt, kan man i hvert Fald ikke indvinde. Og jeg maa maaske benytte Lejligheden til at sige, at jeg tror nu, det vilde være heldigt, om de ministerielle Institutioner vilde høre efter, hvad der bliver fremført fra denne Plads af det praktiske Livs Folk; det er alligevel ofte fra dem, man kan hente i hvert Fald en Spore til at gøre, hvad der er rigtigt. Man kan naturligvis ikke faa at vide, hvordan det skal gøres, dertil har vi jo ogsaa Videnskaben; men den praktiske Erfaring er ikke af saa ringe Værdi, at ikke ogsaa Videnskaben en Gang imellem vilde gøre vel i at lytte til den.

Jeg har i denne Tid haft Lejlighed til at tale med forskellige af Veterinærerne,